

Cathy Bramley

De première in
Brightside Cove

Brightside
Cove-serie

4

De première in Brightside Cove

Cathy Bramley bij Zomer & Keuning

Brightside Cove-serie:

De eerste gasten in Brightside Cove

Het strandfeest in Brightside Cove

Onverwacht bezoek in Brightside Cove

De première in Brightside Cove

Cathy Bramley

De première in Brightside Cove

Brightside Cove – deel 4

Vertaling Patricia Pos

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020542707

NUR 340

© 2021 voor de Nederlandstalige editie

Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Leading Lady* bij Transworld Digital, een imprint van Transworld Publishers, © Cathy Bramley 2018.

Vertaling Patricia Pos

Omslagontwerp Anne-Loes Huizing, Studio Pinck

www.zomerenkeuning.nl

www.cathybramley.co.uk

Alle rechten voorbehouden

1

Het was zaterdag, de ochtend na onze bijeenkomst op het strand, en zoals altijd wanneer oude gasten vertrokken en nieuwe mensen aankwamen was het een drukte van belang in Driftwood Lodge.

Campion Carmichael had een taxi geboekt die hem naar het treinstation zou brengen. Een paar minuten geleden was hij het huis binnengekomen om de vaste telefoonlijn te gebruiken, zodat hij iemand kon toebrullen hoe belachelijk hij was en dat er snel iets moest verbeteren omdat er anders iets zou zwaaien. Eigenlijk verdiende hij wel wat tegenslag, dacht ik terwijl ik tegen een van de stenen muren leunde en de stoom van mijn thee inademde.

Ik wist nog steeds niet waarom hij ons reddingsboothuis wilde kopen. *Het reddingsboothuis*, dacht ik een moment later. Ik had immers weinig meer met het pand te maken, aangezien ik binnenkort uit Brightside Cove zou vertrekken...

Ik kon me maar beter op mijn werk richten. Dankzij Eliza's nu al succesvolle nieuwe bedrijfje kwamen er vandaag zeven mensen in Driftwood Lodge aan die wat tijd als zeemeermin wilden doorbrengen. Volgens de agenda zouden ze na de lunch arriveren en sliepen ze in Penguin's Pad en Kittiwake's Cabin. Ze bleven maar één nacht, maar zelfs voor een kort verblijf waren natuurlijk schone lakens en een poetsbeurt nodig en daarvoor was ik vandaag verantwoordelijk.

Theo en zijn vrouw waren al vroeg naar Birmingham vertrokken om Kates ouders op te zoeken en ze het goede nieuws te vertellen dat hun scheiding van de baan was. Ook wilden ze meteen Theo's

plannen voor de studio's boven de garage laten zien. Een schoorsteenveger was bezig honderd jaar aan roet uit de schoorstenen van Driftwood Lodge te boenen en Archie was Molly gaan ophalen zodat zij de vakantiehuisjes van nieuwe lakens kon voorzien. Ondertussen probeerde ik wat op te ruimen.

Het huis was behoorlijk rommelig, wat perfect aansloot op de huidige staat van mijn carrière, mijn liefdesleven, de nieuwe aanwijzingen over de mogelijke woonplaats van mijn vader en mijn gedachten over wat ik nog kon doen om Jude met zijn reddingsbootactie te helpen. Op die paar kleine dingetjes na was mijn leven gelukkig simpel en maakte ik me nergens zorgen over.

Op dat moment haalde de rinkelende telefoon op de gang me uit mijn gedachten.

'Brightside Holidays, u spreekt met Nina.'

'Hé, ik ben het, Sebastian.'

Zijn telefoontje was zo onverwachts dat ik even niet wist wat ik moest zeggen.

'Sebastian Nichols, de manager?' zei hij.

'Hallo.' Ik slikte en probeerde kalm te blijven. 'Ik weet heus nog wel wie je bent.'

Ik was ons laatste gesprek alleen niet zomaar vergeten. Vlak nadat ik hem verteld had dat hij wel de laatste persoon was van wie ik advies wilde aannemen, had ik de hoorn op de haak gegooid. Inmiddels had ik daar aardig spijt van, want ik kon wel wat hulp gebruiken.

'Het leek me een goed moment om bij te praten,' zei hij.

Hij had gehoord dat Maxine en Campion tegelijkertijd in Driftwood Lodge verbleven en was erg benieuwd hoe het er de afgelopen dagen aan toe gegaan was. Blijkbaar wist hij niet dat het duo ooit een stel geweest was en ik vroeg me af waarom hij überhaupt over mijn baas en haar ex begon. Op dat moment maakte de assistent van de schoorsteenveger de deur naar de woonkamer open en werd

er een ware roetstorm de gang in geblazen.

‘Sorry, mevrouw,’ zei hij meteen, waarna hij de deur weer dichttrok.

‘Het gaat dus goed met je?’ vroeg Sebastian.

‘Het roet vliegt me om de oren, maar verder gaat het prima,’ zei ik terwijl ik fronsend naar de net nog schone vloer keek.

Verdorie. De gang was een van de weinige plekken in huis die nog niet vies geweest was. In de keuken stond een enorme lading afwas die ik gisteravond voor Kate en Theo had willen doen zodat zij vroeg naar bed konden. Vervolgens was ik echter tot laat in Archies vakantiehuisje blijven hangen. Mijn broer had me uitgebreid verteld hoe dapper Ellis geweest was tijdens het hechten van zijn voet en hoe fantastisch Molly met de situatie omging. Het leek erop dat hij nu pas besepte wat hij door zijn werkverslaving allemaal van het leven gemist had.

‘Roet? Is dat een of andere metafoor?’ vroeg Sebastian twijfelachtig.

‘Was dat maar zo. Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik wil je mijn excuses aanbieden. De afgelopen tijd heb ik behoorlijk wat fouten gemaakt.’

‘Vertel.’ Terwijl ik de telefoon met mijn schouder tegen mijn oor drukte, liep ik de keuken in.

‘Ik heb de laatste paar afleveringen van *Victory Road* bekeken waarin het verhaal van jou en die politieagent verteld werd. Je was zo magisch in die scènes, Nina. Dat meen ik echt. Je straalde als nooit tevoren. Daardoor besepte ik dat ik veel meer mijn best had moeten doen om die rol in *Mary Queen of Scots* voor je te boeken. Dat spijt me, en het spijt me ook dat ik de casting director op het laatste moment gevraagd heb of Cecily Carmichael auditie mocht doen. Om de een of andere reden was ik totaal door haar betoverd, waardoor ik ontzettend stomme keuzes maakte.’

Magisch. Hij had me echt magisch genoemd.

Terwijl Sebastian me vertelde hoe graag hij Cecily aan zijn cliëntenlijst had willen toevoegen en hoe graag zij in een historisch drama had willen spelen, ruimde ik de keukentafel op. Hij zei dat hij beloofd had Cecily aan casting director Oscar voor te stellen, onder de voorwaarde dat ze eerst een contract bij hem zou tekenen. Oscar bleek Cecily's vader nog een gunst verschuldigd te zijn en daardoor had zij de rol gekregen die eigenlijk aan mij beloofd was.

Cecily was dus niet om haar talent, maar om haar contacten aangenomen. Wat een geluksvogel, dacht ik. Zelf zou ik echter geen vader zoals Campion willen hebben. Niet dat de situatie me nog dwarszat. Ik had inmiddels geaccepteerd dat de rol in *Mary Queen of Scots* nu eenmaal niet voor mij bestemd was en was daar achteraf zelfs blij om. Ik keek naar twee eenden die in het vijvertje op de binnenplaats rond spetterden. Als ik de rol wel gekregen had, was ik waarschijnlijk nooit naar Brightside Cove gekomen. Dan had ik Theo niet geholpen Kate voor zich terug te winnen en had ik Eliza, Molly en Jude nooit ontmoet. Ik schudde mezelf uit mijn gedachten zodat ik de laatste paar woorden van Sebastians verhaal nog kon meekrijgen.

‘... mijn minderwaardigheidscomplex, denk ik,’ concludeerde hij op spijtige toon.

‘Je wát?’ vroeg ik met opgetrokken wenkbrauwen. Ik moest mijn uiterste best doen om niet in lachen uit te barsten. Sebastian was een van de meest zelfverzekerde mannen die ik kende!

Aan de andere kant van de lijn viel een ongemakkelijke stilte. ‘Sinds ik naar Londen verhuisd ben, doe ik me anders voor dan ik eigenlijk ben. Ik kom oorspronkelijk uit Blackpool. Mijn ouders runnen een kiosk. Het enige perscontact dat ze hebben, is met de man die elke ochtend om zes uur de kranten komt brengen. Ik heb ontzettend hard moeten werken om mijn plek in de entertainmentwereld te veroveren. En toen Cecily bij me aanklopte, zag ik dat als een kans om de showbizladder nog hoger te beklimmen.’

‘Maar je zei toch... Ik dacht...?’

‘Dat ik een rijkeluikindje was?’ Hij zuchtte diep. ‘Ook dat is onderdeel van de illusie. Ik dacht dat niemand een manager zou willen die in zijn jeugd kranten bezorgde in plaats van allerlei chique sportevenementen bezocht. Dus deed ik alsof ik iemand anders was. Dat begint alleen steeds vermoeiender te worden. Soms wil ik niks liever dan terug naar het noorden reizen om aan het strand fish-and-chips te eten en met mijn vader een biertje in de plaatselijke pub te drinken. Ik heb trouwens geen idee waarom ik je dit allemaal vertel. In de entertainmentwereld wordt van mensen verwacht dat ze continu een of ander glamoureuus masker dragen, maar dat heb ik tijdens dit gesprek spontaan afgezet.’

Ik was maar wat blij dat ik zelf nooit zo’n masker gedragen had, dacht ik terwijl ik wat etensresten van gisteravond in de vuilnisbak gooide en vervolgens de vaatwasser inruimde.

‘Als je het mij vraagt, verdien je een Oscar,’ zei ik. ‘Ik had dit nooit achter je gezocht, maar nu ik de waarheid ken ben ik des te meer van je onder de indruk. Misschien kun je je ouders inderdaad wel gaan opzoeken. Ik weet zeker dat ze ontzettend trots op je zijn. En wat je verleden als krantenbezorger betreft, ik heb ooit gelezen dat werkgevers dat een van de meest respectabele bijbaantjes op cv’s vinden.’

‘Echt waar?’ vroeg hij al iets vrolijker.

‘Zeker. Zo’n rotbaantje vereist immers behoorlijk wat discipline en doorzettingsvermogen.’

‘Bedankt dat je dat zegt.’ Hij liet een korte stilte vallen. ‘Maar goed, wat Cecily betreft... Ze zal niet meer in *Mary Queen of Scots* te zien zijn. Officieel is ze uit de serie geschreven, maar achter de schermen weet iedereen dat ze ontslagen is. Ze maakte te veel fouten, het opnemen van scènes kostte haar te veel tijd, ze stelde allerlei eisen en dit heb je niet van mij, maar ze schijnt ook nogal weinig talent te hebben.’

‘Die arme meid,’ zei ik. Ondanks onze ruzie had ik medelijden met haar. Waarschijnlijk was ze ontzettend teleurgesteld.

‘Haar vader belde me vanmorgen nog om uitleg te vragen en allerlei dreigende opmerkingen te maken.’

Op dat moment besepte ik wat ik die ochtend gehoord had. Blijkbaar had Campion Sebastian aan de telefoon gehad. Ik was ervan uitgegaan dat zijn gesprek met het veilinghuis geweest was, maar dat was niet zo. Gelukkig maakte Jude dus nog een kans bij de gemeenteraad.

‘Wat fijn!’ merkte ik op.

‘Zo fijn vond ik het anders niet,’ antwoordde Sebastian verward. ‘Hij wil dat ik de producenten overhaal om Cecily haar rol terug te geven. Dat zal ik als haar manager natuurlijk wel proberen, maar ik vrees dat een realityshow beter bij haar past. Ik wil je niks opdringen, maar het zou me enorm helpen als je hem dat zou kunnen vertellen.’

Ik snoof. ‘Ik ben wel de laatste naar wie hij zou luisteren.’

Ik vertelde hem kort wat er met het reddingsboothuis aan de hand was en dat Campion gisteren door een bejaarde vrouw in zijn kruis getrapt was, een zeemeermin hem had uitgelachen en een chagrijnige winkelier hem beledigd had.

‘Geen wonder dat hij in zo’n slechte stemming is,’ zei Sebastian. ‘Maar goed, genoeg over mijn problemen. Nu ik je mijn excuses heb aangeboden, kan ik je meteen feliciteren. Ik hoorde dat je de hoofdrol in een nieuwe dramaserie van Maxine Pearce gekregen hebt?’

‘Wauw, dat nieuws heeft zich wel heel snel verspreid. Ze heeft me de rol gisteren pas aangeboden.’

‘Gefeliciteerd. Ik hoorde het vanmorgen. Je zult wel dolblij zijn. Ik weet dat veel acteurs een moord zouden doen om met haar te mogen werken. Heeft ze toevallig—’ Hij schraapte ongemakkelijk zijn keel. ‘Heeft ze toevallig ook een rol voor Cecily?’

‘Nee,’ zei ik beslist.

‘Nee, oké.’ Hij zuchtte. ‘Misschien kan ik haar wel tot ander werk zien te verleiden. Terug naar jou: dus je gaat een predikant in de Schotse Hooglanden spelen?’

Ik beet op mijn lip. Maxine had me een fantastische kans gegeven. Daarover was iedereen in mijn omgeving het roerend eens. Wat ook meteen de reden was dat ik mijn angsten erover nog niet had durven uitspreken.

‘Die rol heeft ze me inderdaad aangeboden,’ zei ik stilletjes. ‘De serie wordt in twintig weken in Schotland opgenomen. Dat is alleen wel erg lang om van huis weg te zijn.’

Ik wist dat ik me belachelijk gedroeg. Ik had immers niet eens een daadwerkelijk thuis. Trudy en ik hadden gisteravond via Facebook een goed gesprek gevoerd over mijn kamer in haar appartement. Mijn voormalige huisgenote was stapelverliefd geworden op Matt van de tapijtafdeling van Harrods en kon niet wachten tot hij bij haar in zou trekken zodat ze elkaar dag en nacht konden verleiden.

‘Nou en?’ vroeg Sebastian lachend. ‘Je hebt geen man of kinderen en zelfs geen kat, of heb ik iets gemist?’

Hij had gelijk. Ik had geen enkele reden om de rol niet aan te nemen. ‘Ik vind het denk ik gewoon eng. Het is immers een veel grotere rol dan die van zuster Elsie.’

‘Dit zou zomaar eens je grote doorbraak kunnen worden,’ zei hij. ‘En dat verdien je als geen ander. Maxine wil ontzettend graag dat jij de rol op je neemt. Ze schijnt het script zelfs specifiek op jou aan te passen. Op de website van SparkTV staat dat ze in Devon aan een nieuwe versie werkt.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Dus het script is nog niet definitief?’

‘Volgens mij niet. Oorspronkelijk schijnt je personage, Charlie Mackenzie, bijvoorbeeld een geboren Schotse te zijn. Dat heeft

Maxine veranderd zodat jij je accent niet hoeft aan te passen. Charlie is nog steeds van Schotse komaf, maar is opgegroeid in Engeland.’

‘Dat maakt mijn werk meteen een stuk makkelijker,’ zei ik opgelucht. Ik sprak wel een paar woorden Schots, maar wist niet of ik het accent de hele serie lang zou kunnen volhouden. ‘Wat heb je nog meer gelezen?’

‘Niks. Maar als ik je een advies mag geven: maak goede afspraken. De baan moet immers wel bij je passen. Maxine wil zo graag met je werken dat ze de rol speciaal voor jou heeft veranderd. Zorg dat je daar gebruik van maakt. En mocht je willen dat ik het contract voor de serie voor je doorneem, dan doe ik dat graag. Ik weet zeker dat je een grote ster gaat worden, Nina, en ik ben heel trots op je.’

Ik besloot ons telefoontje op het hoogtepunt te beëindigen en liet zijn woorden even tot me doordringen. Als ik echt een ster werd, zou de mysterieuze T dan weer contact met me opnemen?

Om elf uur vertrok Campion Carmichael. Iedereen was blij dat hij wegging, hoewel we nog altijd graag wilden weten wat hij met het reddingsboothuis van plan was. Maxine had nog geprobeerd meer informatie bij hem los te krijgen en had een korte pauze genomen om hem uit te zwaaien. Zij en Campion hadden de strijdbijl begraven en hoewel ze zei dat ze waarschijnlijk nooit vrienden zouden worden, gaf ze toe dat het een opluchting was om geen vijanden meer te zijn. Na zijn vertrek vroeg ze ons haar niet te storen, waarna ze weer haar huisje in verdween.

Molly en Archie hadden de bedden van nieuwe lakens voorzien en waren vervolgens met de vuile was vertrokken. De huisjes waren weer schoon en klaar voor de nieuwe gasten die over ongeveer een uur zouden aankomen. Maxine had ermee ingestemd ons grootste huisje, Penguin’s Pad, in te ruilen voor Beaver’s Barn zodat ons

grotere gezelschap alle ruimte had. Archie had zijn spullen alvast in zijn auto geladen en hoopte stiekem nog een nachtje bij Molly te logeren.

‘Dat kan hij vergeten,’ had Molly me echter toegefluisterd nadat ze zijn tas op de achterbank van de Range Rover had zien staan. ‘Ellis is vanavond thuis en aangezien Archie de eerste man is met wie ik sinds Steve omga, wil ik hem niet meteen mee naar huis nemen.’

‘Ik maak de bank wel voor hem klaar,’ had ik geantwoord. Ik was allang blij dat Molly mijn broer überhaupt een kans gaf.

De schoorsteenvegers hadden hun rommel fantastisch opgeruimd, waardoor Driftwood Lodge weer kalm en schoon was. Ik bakte wat scones voor onze nieuwe gasten en ging bij Maxine langs om ook haar een portie aan te bieden. Helaas zat de regisseuse midden in een vergadering, wat ik erg jammer vond. Ik kon namelijk wel wat gezelschap gebruiken. Een moment later dacht ik aan Jude. Misschien kon ik een tijdje naar het strand gaan in de hoop hem te zien, of zou dat wel heel wanhopig overkomen? Ach, wat maakte het ook uit. Als actrice kon ik zo nodig prima doen alsof ik totaal niet verwacht had hem tegen het lijf te lopen.

Ik liep hoopvol over het kustpad en even later werd ik beloond met het uitzicht op Mabel die vrolijk door de golven sprong. Terwijl ik naar de branding liep, keek ik zoekend om me heen om Jude te vinden. Mabel kwam enthousiast naar me toe en gooide een plastic fles voor mijn voeten.

Ik streek over haar flaporen en gooide de fles in de lucht, waardoor ze opsprong en nat zand tegen mijn benen spatte.

‘Nina!’

Zodra ik zag dat Jude naar me toe rende, sloeg mijn hart een slag over.

‘Hé! Wat een leuke verrassing,’ zei ik overtuigend.

‘Kijk eens wat ik gekregen heb!’ Nadat hij hijgend bij me aan-

gekomen was, liet hij me een langwerpige stukje metaal zien. Zijn ogen twinkelden ondeugend.

‘Heeft Ned je de sleutel van het boothuis gegeven?’

‘Jep, zullen we?’

We liepen samen over het strand. Jude vertelde dat Ned hem de sleutel gisteren had gegeven zodat hij wat foto’s van de binnenkant van het pand kon maken. Die kon hij vervolgens gebruiken om te laten inschatten hoeveel het zou kosten om het op te knappen.

‘Zijn enige voorwaarde was dat ik me er niet zo zou misdragen als hij vroeger deed,’ zei Jude terwijl hij zijn wenkbrauwen op en neer bewoog. ‘Aan Nora’s gezicht te zien, hebben zij en Ned erg goede herinneringen aan het boothuis.’

Er trok een golf van warmte door mijn lichaam. ‘Dat zal best,’ mompelde ik glimlachend.

Mabel rende voor ons langs, waardoor het zeewater ons om de oren vloog. Even later gooide een groep surfers haar fles voor haar weg en dook ze opnieuw de zee in.

‘Die heeft ook altijd de grootste lol,’ zei ik lachend.

‘We hebben ontzettend veel geluk met deze plek,’ zei Jude. ‘Ze kan hier het hele jaar door vrij rondrennen. Op de meeste stranden moeten honden van mei tot en met september worden aangelijnd.’

‘Denk je dat dat in Brightside Cove ook zou gebeuren als hier steeds meer toeristen naartoe komen?’

‘Misschien. Dat zou wel erg jammer zijn.’ Hij liet zijn blik over de baai glijden. ‘Dit strand is waarschijnlijk mijn favoriete plek ter wereld, en dat geldt ook voor Mabel.’

Ik grijnsde hem toe. ‘En voor mij.’

Daar was geen woord van gelogen. Hoe mijn leven de komende tijd ook zou veranderen, ik wist zeker dat Brightside Cove altijd een plekje in mijn hart zou hebben. De blauwe lucht, de onstuimige zee, het gouden strand en de omgeving, maar vooral de mensen en in het bijzonder Jude waren erg speciaal voor me geworden. Op

dat moment kwam Mabel naar ons toe en liet ze zich hijgend naast de deur van het boothuis vallen. Terwijl ze haar baasje liefdevol aankeek, maakte Jude de deuren van het pand open. Vervolgens keek hij even uit over zee. ‘Het zou vreselijk zijn als we ons hele leven moesten aanpassen aan mensen die hier alleen af en toe kort op bezoek komen.’

Zijn woorden leken een dubbele betekenis te hebben en dus keek ik hem diep in de ogen. Hij richtte zijn blik nu tot mij.

‘Sommige bezoekers zijn toch zo slecht nog niet?’ vroeg ik met een glimlachje om mijn lippen.

‘Dat is waar.’ Hij grijnsde en streek voorzichtig een pluk haar uit mijn gezicht. ‘Sommige bezoekers zijn zelfs fantastisch. Maar dat geldt niet voor mensen zoals meneer Carmichael.’

‘Ik heb hem ook niet uitgenodigd om hiernaartoe te komen,’ zei ik snel. Ik voelde me echter wel een klein beetje verantwoordelijk voor zijn komst naar Brightside Cove.

Jude stapte opzij en liet me het boothuis binnen. De geur van vis was vandaag een stuk minder sterk dan gisteren. Of zou ik er simpelweg aan gewend geraakt zijn? Jude zette de deuren open en liep toen naar de andere kant van het pand om ook daar de deuren open te maken. Er waaide een frisse zeelucht naar binnen en de zon verwarmde de houten vloer.

Terwijl Jude met zijn telefoon foto’s begon te maken, ging ik onder aan de metalen trap zitten.

‘Stel je voor dat je elke ochtend dit uitzicht hebt,’ zei hij terwijl hij glimlachend naar de plek keek waar ooit een reddingsboot te water gelaten werd. Erachter lag de zee, die zich langzaam terugtrok.

‘Ja, stel je voor,’ mompelde ik terwijl ik met moeite mijn blik van zijn in spijkerstof gehulde billen afwendde.

Hij draaide zich om en bekeek de hoge ramen aan weerszijden van het pand. ‘We zouden extra ramen kunnen toevoegen, de oude deuren kunnen vervangen door glazen varianten, en-’

‘En hier vervolgens gaan wonen?’ stelde ik glimlachend voor. ‘Dit zou echt een fantastische–’ Op dat moment ademde ik verschrikt in. ‘Een schuilplaats! Zo noemde meneer Carmichael het volgens mij. Dat wil hij hier misschien wel van maken.’

‘Dat zou fantastisch zijn,’ zei Jude grijnzend. ‘Hij zou namelijk nooit toestemming krijgen om hier een woonhuis van te maken en zou het pand met die bestemming ook niet kunnen verzekeren.’

‘Dan zal hij wel iets anders in gedachten hebben,’ zei ik teleurgesteld. ‘Hij is te slim om iets te kopen wat hij vervolgens niet kan gebruiken.’

‘Wat zou hij dan wel van plan kunnen zijn?’

Opeens kreeg ik een idee. De map die ik hier gisteren had aangetroffen lag nog steeds op de trap. Ik trok hem naar me toe en keek naar de contactgegevens op de achterkant.

‘Daar komen we maar op één manier achter,’ zei ik terwijl ik met mijn vinger op het telefoonnummer tikte.

Jude trok vragend zijn wenkbrauwen op, maar kwam toen vlak bij me staan om mee te kunnen luisteren. Zodra ik zijn warme lichaam voelde, begon mijn hart sneller te kloppen.

‘Hij gaat over,’ fluisterde ik nadat ik het telefoonnummer had ingetoetst.

‘Succes,’ mompelde hij met een brede glimlach, waarbij er een kuiltje in zijn wang verscheen.

We keken elkaar aan en luisterden naar de overgaande telefoon. Ik liet mijn blik over zijn knappe gezicht glijden en nam zijn lange wimpers, stoppelige wangen en het litteken boven zijn oor in me op. Ik voelde zijn adem tegen mijn wang en rook zijn heerlijke geur, waardoor ik niks liever wilde dan hem kussen en zijn armen om me heen voelen.

‘Goedemiddag, u spreekt met Mernick’s, wat kan ik voor u doen?’ vroeg een opgewekte stem.

‘O, hallo.’ Ik knipperde met mijn ogen om mijn dagdroom te be-

eindigen en vervormde mijn stem om iets jonger te klinken. ‘Sorry dat ik u stoor, maar mijn vader wil graag iets weten over mogelijke bouwvergunningen voor het reddingsboothuis in Brightside Cove.’

‘Als u even wacht, verbind ik u door met de juiste persoon.’

‘Mernick,’ bromde een diepe stem even later.

Meneer Mernick klonk alsof hij al zijn hele leven dagelijks een pakje shag rookte. Jude keek me met grote ogen aan en ik merkte dat het zweet op mijn voorhoofd stond.

‘Goedendag. Mijn vader, Campion Carmichael, vroeg me u te bellen om iets te vragen.’

‘O ja?’ De man aan de andere kant van de lijn klonk meteen een stuk opgewekter. ‘Wat wil hij dan precies weten?’

‘Hij wil graag iets meer informatie over mogelijke bouwvergunningen,’ zei ik glimlachend. ‘Ik weet niet meer precies wat hij wilde weten, maar hoe groot acht u de kans dat zijn plan in de war geschopt zal worden?’

‘Zijn plan om een kunstgalerie te openen? Ik denk dat er geen enkel probleem zal ontstaan. De gemeente wil ontzettend graag van het pand af en zal hem in ruil voor de koop ongetwijfeld geven wat hij wil.’

Jude en ik keken elkaar aan. Dat was meneer Carmichael dus van plan. Natuurlijk hadden we kunnen weten dat hij zijn schilderijen hier wilde verkopen. Daar zou dit immers een prachtige plek voor zijn.

‘Hallo? Bent u er nog?’ vroeg meneer Mernick.

‘Ja, ontzettend bedankt, hij zal vast erg blij zijn om dat te horen.’

‘Fantastisch, fantastisch. Doet u hem de groeten maar, mevrouw... wat was uw naam ook alweer?’

‘O, ik vrees dat ik moet ophangen, meneer Mernick, mijn vader probeert me te bereiken. Ik zal hem de groeten doen.’

Ik hing snel op en grijnsde naar Jude, die triest teruglachte.

‘Een kunstgalerie? Daar hebben de mensen die gisteren bij onze

bijeenkomst waren geen van allen iets aan.’

Met hangende schouders trok hij de achterdeuren van het boot-huis dicht.

‘Hé,’ zei ik. Zijn teleurstelling maakte me ongerust. ‘We weten nu tenminste waartegen we het moeten opnemen. Kennis is macht, toch?’

‘Maar als meneer Mernick gelijk heeft en de gemeente echt zo graag van het boothuis af wil, denk ik dat we weinig kans maken.’

Jude sloeg zijn arm losjes om mijn schouders en leidde me naar de vooringang. Zodra zijn huid de mijne raakte, begon die te tintelen. Samen liepen we naar buiten en ik wachtte tot hij de deuren met Neds zware sleutel op slot gedraaid had. Mabel sprong vrolijk op en drukte haar natte neus tegen mijn hand.

Tot dat moment wist ik niet zeker wat ik volgende week vrijdag moest doen: met Maxine meegaan of hier blijven om Jude te helpen. Wat er zojuist gebeurd was, maakte mijn beslissing echter een stuk makkelijker. Hij en ik zouden de gemeente samen te woord staan om het boothuis te redden.

‘Natuurlijk maken we een kans,’ zei ik hoopvol. ‘De gemeente heeft onze plannen nog niet eens gehoord. We moeten er alles aan doen om ze van onze ideeën te overtuigen.’

Hij keek me onderzoekend aan. ‘Jij zult hier alleen niet zijn. Je baas heeft je immers nodig in Schotland.’

‘Ik zal hier wél zijn,’ zei ik vastberaden.

Jude kamde zijn vingers door zijn haar en zuchtte diep. ‘Ik vind het echt ontzettend lief dat je me wilt helpen, maar ik wil niet dat je je carrière hiervoor op het spel zet.’

Ik tilde mijn kin op. ‘Daar heb ik jouw toestemming anders helemaal niet voor nodig.’

Langzaam verscheen er een glimlach om zijn lippen en ik stapte naar hem toe om hem te omhelzen.

Maxine zou ongetwijfeld woedend op me zijn. Zodra Jude zijn

armen om me heen sloeg en ik zijn warme handen op mijn rug voelde, kon dat me echter niks meer schelen.